

AF
SIGNE STIDSING
HANSEN

REGAN Vests mange genstande

*Opholdstuen i anlegget med de flotte, originale lenestole
designet af Verner Panton i midten af 1950'erne.
Bemærk askebægerne på samtlige sofaborde.*

Ting contra museumsgenstande

Når et statsanerkendt museum gør ting til museumsgenstande ved at registrere dem, er det fordi tingene rummer en særlig historie, man ønsker at bevare for eftertiden. I det her tilfælde har museet altså vurderet, at møbler og andet løst inventar er afgørende for den samlede og autentiske fortælling om anlægget. Prøv eksempelvis at forestille jer kontorrummene i anlægget

uden skabe fyldt med papir, kuverter, kuglepenne, stempler og meget mere. Eller forstil jer originale lænestole i opholdsstuen, der er nussede og nedslidte, fordi museumsgæster i årevis har haft adgang til at sidde i møblerne. Hvis ikke vi sørger for at passe godt på disse løse genstande i anlægget, ville vi med tiden ikke kunne fortælle den autentiske historie om et anlæg, der siden 1968 har stået helt klar til at huse landets øverste ledelse i tilfælde af en truende atomkrig. Helt klar, men aldrig i brug.

Plastikplanten fra kantinen har fået genstandsnummer 6992X1092, mens klemmen til dagens avis i Signalkontoret har fået genstandsnummer 6992X4100.

Der er rigtig mange ting at registrere i et værkstedsdepot som dette.

En omfattende, men vigtig registreringsopgave

Når en ting gøres til en museumsgenstand sker der praktisk det, at tingen får monteret et genstandsnummer. Genstandene i REGAN Vest er tilknyttet en sag med nummeret 6992, hvorfor genstandene bliver nummereret hhv. 6992x1, 6992x2, 6992x3 osv. Samtidig beskrives genstandens udseende og funktion, og endelig suppleres beskrivelsen med et genstandsfoto. Det er således en temmelig omfattende opgave at stå med et anlæg med skønnet 10.000 løse genstande, og det kan følgelig virke som en provokerende handling (og spild af tid) at skulle registrere flere end 100 ens askebægere, kontorartikler i massevis, plastikposer,

ledningsstumper osv. – altså bl.a. genstandstyper der, hvis de ikke var i anlægget, ikke ville have en interessant fortælleværdi. Men de fyldte værkstedsrum med de mange reservedele fortæller jo historien om anlægget, der skulle være selvforsynende i en periode, hvor ingen andre kunne hjælpe til. De mange kontorartikler fortæller om det arbejde, der skulle udføres i anlægget, hvis det blev aktuelt. Og de mange ens askebægere fortæller om en tid, hvor rygning var en så naturlig ting, at der skulle være mulighed for at skodde sin cigaret i alle rum, selv på toilettet og på sygestuen. Og det er netop *den* autenticitet, som alle disse genstande er bærere af, der retfærdiggør den provokerende handling, det kan synes at være at registrere dem alle sammen.

Autenticitet giver den gode museumsoplevelse

Samtidig med ønsket om at sikre anlægget for fremtiden med dets originale interiør, ja, så har museet naturligvis også en ambition om at vise anlægget frem og bruge det i forskellige sammenhænge. REGAN Vest var oprindeligt beregnet til at huse omkring 350 personer, hvorfor mange genstandstyper naturligvis er gengangere: senge, stole, borde, køkkenservice, askebægere, sikkerhedshjelme osv. Samtidig er mange af lokalerne i anlægget også ens, bl.a. kontor- og soverum. Derfor har samlingsgennemgangen forud for registrering også være underlagt diskussioner omkring muligheden for ikke at registrere det hele, men udtage enkelte rum og enkelte genstande til formidlingsbrug. Dermed ikke sagt, at man kan nøjes med at registrere én genstand af hver type, for det ville eksempelvis give et skævt billede, hvis blot et enkelt askebæger til 350 personer blev registreret og bevaret for eftertiden.

Men ville det ikke være en ekstra særlig oplevelse for kommende gæster på en specialrundvisning at sidde i anlæggets kantine og få serveret kaffe og en lille let anretning på det originale service, der har stået ubrugt siden 1960'erne? Og hvor stor en skade vil det egentlig være for helheden, at der eksempelvis udtages nogle kaffekopper til brug for formidling, når flere hundrede identiske kopper fra anlægget registreres og bevares for eftertiden? Der er mange muligheder i anlægget, og vi har med samlingsgennemgangen og det efterfølgende registreringsarbejde fastholdt muligheden for at give kommende gæster en museumsoplevelse, hvor de kommer helt tæt på og i kontakt med de originale ting.

Kaffekopper og desserttallerkner af melamin i grønne og gullige nuancer, produceret af den danske virksomhed ROSTI, er taget fra til formidlingsbrug.

Afslutning

Det giver sig selv, at en registrering af omkring 10.000 genstande er omfangsrig og tidskrævende. Samlingsgennemgangen og vedtagelsen af konkrete principper har imidlertid gjort det muligt at gennemføre selve registreringen både effektivt og samtidig fagligt solidt. Når anlægget åbner for publikum skulle genstandene således gerne, sammen med anlægget, være med til at give folk en ganske unik oplevelse af at træde ind i en tidslomme. En tidslomme, hvor alt er originalt, og hvor stemningen giver sig selv, fordi man er omgivet af autenticitet. Det er enestående og ganske fantastisk.